

Arrest

nr. 281 073 van 29 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 2 februari 2022 het Schengengrondgebied, in het bezit van zijn Oekraïens paspoort voorzien van een door Polen afgeleverd visum geldig van 28 januari 2022 tot 21 oktober 2022, voor een duur van 267 dagen.

1.2. Op 15 maart 2022 meldt verzoeker zich als tijdelijke ontheemde uit Oekraïne bij het registratiecentrum op de Heizel.

1.3. Op 28 april 2022 meldt verzoeker zich een tweede keer bij het registratiecentrum op de Heizel. Er wordt een document opgesteld van registratie van de aanvraag voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het kader van tijdelijke bescherming.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 1 juni 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Krachtens artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 28/04/2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u volgende documenten voor: een Oekraïens paspoort, afgeleverd op 20/02/2020 tot 20/02/2030 alsook een Pools visum geldig van 28/01/2022 tot 21/10/2022.

Gelet op het feit dat U reeds gemachtigd bent tot verblijf in een andere Lidstaat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, wordt u in toepassing van artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de wet, geen machtiging tot verblijf toegekend.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor gekozen een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

In zijn syntheseseminarie zet hij zijn middel, alsook zijn repliek op het verweer in de nota met opmerkingen van verweerder, uiteen als volgt

“Samengevat is het standpunt van verweerder:

- Verzoeker beschikt over een Poolse verblijfsmachtiging, met name een Poolse werkvisum;
- Verzoeker is in het kader van dat visum op 02.02.2022 naar Polen getrokken;
- Verzoeker heeft Oekraïne voor 24.02.2022 verlaten en op 24.02.2022 verbleef verzoeker niet in Oekraïne, maar wel in Polen.
- Verzoeker zou nog steeds over een verblijfsrecht beschikken, gezien het Poolse visum nog steeds geldig is.
- Verweerder verwijst naar het ECRE Information Sheet om haar standpunt te onderbouwen.

Replik verzoeker:

- Het ECRE information sheet is slechts een samenvattend verslag/overzicht van de Europese Commissie over hoe de verschillende lidstaten het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming toepassen en is uiteraard geen bindend juridisch document.

Inhoudelijk antwoordt verweerder helemaal niet op de argumentatie van verzoeker dat het Poolse visum helemaal geen “machtiging tot verblijf was/is in Polen” in de zin van artikel 57/306 § 2,2° vreemdelingenwet.

Standpunt verzoeker:

- Het Poolse visum betekende dat verzoeker naar Polen mocht reizen en er gedurende een bepaalde periode mocht verblijven om te werken, maar het bezitten van een visum betekent nog niet per definitie dat men ook ‘gemachtigd is tot verblijf’ in dat land. Verzoeker is alleszins niet in het bezit van een Poolse verblijfsvergunning.

- Om deze Poolse verblijfsvergunning te ontvangen, dient men bijkomende documenten te over-handigen zoals een werkvergunning, bewijs van stabiele en toereikende inkomsten, ziekteverzekering en bewijs van woonst. (stuk 4 initieel verzoekschrift) Deze documenten werden nooit afgeleverd omdat al snel bleek dat er voor verzoeker geen werk ter beschikking was.

- Verzoeker was op het ogenblik van de inval, 24/02/2022, ook helemaal niet in Polen, maar reeds in België.

- Met het Poolse visum mocht het gezin binnen het schengengebied reizen en verblijven gedurende maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. Verzoeker heeft dus zijn verzoek tot tijdelijke bescherming gericht aan de Belgische autoriteiten binnen een periode van wettig verblijf.

- Bovendien is de beslissing van verweerster om het verzoek om tijdelijke bescherming te weigeren omwille van het Poolse visum volledig in strijd is met de regels van de Europese solidariteit. Polen kreunt onder de toestroom van vluchtelingen. Zo staken per 27/06/2022 4.37 miljoen vluchtelingen vanuit Oekraïne de grens met Polen over. Polen registreerde maar liefst 1.180.677 vluchtelingen die verzochten om het statuut van tijdelijke bescherming. In België waren dat er 47.493.

- Ook de Europese Commissie heeft de lidstaten opgeroepen zich solidair te tonen met de lidstaten die met een massale toestroom aan vluchtelingen worden geconfronteerd om zo de druk op deze lidstaten te verlichten. België doet hieraan blijkbaar niet mee.

- Het enige alternatief dat verzoeker rest is een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hierover deelde de Europese Commissie reeds mee (Mededeling van de Commissie van 21 maart 2022 over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (2022/C 126 I/01):

“Wanneer een persoon die recht op tijdelijke bescherming of passende bescherming krachtens nationaal recht heeft of een dergelijke bescherming al geniet, een verzoek om internationale bescherming indient, is Verordening (EU) nr. 604/2013 (“de Dublin III-verordening”) van toepassing om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dat verzoek. Volgens die verordening wordt op basis van objectieve criteria , die van toepassing zijn op verschillende scenario's, waaronder de afgifte van verblijfstitels voor tijdelijke bescherming , bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is.

De Commissie beveelt de lidstaten ten eerste aan om bij de toepassing van de Dublinverordening rekening te houden met de geest van de verklaring die de Raad bij de aanneming van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 heeft afgelegd teneinde de druk te verlichten op de lidstaten die met een massale toestroom worden geconfronteerd. Aangezien een persoon die recht heeft op tijdelijke bescherming of op passende bescherming uit hoofde van het nationale recht, zijn of haar rechten in elke lidstaat kan doen gelden, wordt, indien deze persoon om internationale bescherming verzoekt, de lidstaat waar het verzoek is ingediend, ten eerste aangemoedigd om de verantwoordelijkheid op zich te nemen voor de behandeling van het verzoek conform de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1, zulks ingeval een lidstaat die met een massale toestroom wordt geconfronteerd verantwoordelijk zou zijn op grond van de verantwoordelijkheidscriteria van de Dublin III-verordening, teneinde de druk op die lidstaat te verlichten. De door de Commissie voorgestelde aanpak moet ook het risico verminderen dat er in meerdere lidstaten meervoudige verzoeken worden ingediend en moet aldus de druk op de asielstelsels verlichten.”

- Tot slot wijst verzoeker er op dat uit het information sheet van de Europese Commissie d.d. 17/06/2022 eveneens blijkt dat verzoeker in Polen niet eens in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming omdat Polen enkel tijdelijke bescherming biedt aan personen die voor 24/02/2022 hun hoofdverblijf in Oekraïne hadden. Verzoeker verliet Oekraïne reeds op 02/02/2022 (zie pagina 6 verslag Information sheet van het ECRE: “Poland limits protection to UA nationals entering Poland directly from Ukraine from 24 February onwards” of vrije vertaling: “Polen beperkt de bescherming tot onderdanen van Oekraïne die Polen rechtstreeks binnenkomen vanaf 24/02/2022.” Dit in tegenstelling tot België die bescherming biedt ook aan Oekraïners die hun land reeds verlaten hadden uiterlijk 24/11/2021 (zie pagina 6 information sheet ECRE: “Belgium offers temporary protection to UA nationals who had a primary residence in Ukraine and who left the country after 24 November 2021”).

- Verzoeker kan dus niet terug naar Polen, omdat hij enkel een werkvisum heeft, maar niet te nodige documenten kan overhandigen om een Poolse verblijfsvergunning te ontvangen zoals een werkvergunning, bewijs van stabiele en toereikende inkomsten, ziekteverzekering en bewijs van woonst. Tevens kan hij in Polen geen beschermingsstatuut aanvragen, omdat hij Oekraïne reeds verliet op 02/02/2022. België weigert hem het tijdelijk beschermingsstatuut te geven net omwille van dat Poolse visum.

- Verweerster schrift in haar nota dat zij geen enkele intentie heeft om verzoeker terug te sturen naar Oekraïne. Toen verzoeker vroeg wat hij dan wel moest doen, kreeg hij als antwoord (weliswaar mondeling) van Dienst Vreemdelingenzaken dat hij dan maar moest wachten tot zijn Poolse visum was verstreken.

Deze beslissing lijkt in strijd met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en artikel 57/29 §1 vreemdelingenwet en tevens met het recht van verzoeker om vrij de lidstaat te kiezen waar hij bescherming wil krijgen.”

3.2. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 57/30, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat deel uitmaakt van Titel II, Hoofdstuk IIbis van deze wet dat een omzetting is van de bepalingen van de Richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: de Richtlijn 2001/55/EG).

3.3. De Richtlijn 2001/55/EG voorziet dat de massale toestroom van ontheemden wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat met gekwalificeerde meerderheid van stemmen wordt genomen en dat dit besluit tot gevolg heeft dat de ontheemden waarop het betrekking heeft in alle lidstaten tijdelijke bescherming krijgen, overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn (artikel 5). De lidstaten kunnen ook andere categorieën ontheemden dan deze die vallen onder het besluit van de Raad van de Europese Unie tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden in geval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen (artikel 7). Wat betreft de verplichtingen van de lidstaten jegens de begunstigten van de tijdelijke bescherming wordt, onder meer, voorzien dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen opdat de begunstigten voor de volledige duur van de tijdelijke bescherming over verblijfstitels beschikken, waartoe documenten of andere gelijkwaardige bewijsstukken worden verstrekt (artikel 8). Ook dient een lidstaat een persoon die op zijn grondgebied tijdelijke bescherming geniet terug te nemen indien deze zonder toestemming op het grondgebied van een andere lidstaat verblijft of daar tracht binnen te komen. Op basis van een bilaterale overeenkomst kunnen de lidstaten evenwel besluiten dat deze bepaling niet van toepassing is (artikel 11). Een van de solidariteitsmechanismen voorziet verder in een mogelijkheid tot overbrenging van de verblijfplaats van de begunstigten van tijdelijke bescherming van de ene lidstaat naar de andere (met uitzondering evenwel van de personen bedoeld in artikel 7), op voorwaarde dat de betrokken personen hiermee instemmen. In dit geval verliest de in de eerste lidstaat afgegeven verblijfstitel zijn geldigheid en vervallen de uit de tijdelijke bescherming voortvloeiende verplichtingen van die lidstaat (artikel 26).

3.4. Zoals reeds aangegeven, zijn de bepalingen van de Richtlijn 2001/55/EG omgezet in de Belgische wetgeving, meer bepaald in de artikelen 57/29 tot en met 57/36 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar de lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van de Richtlijn 2001/55/EG, de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming genieten. Deze tijdelijke bescherming wordt in beginsel verleend voor een periode van één jaar vanaf de datum van de inwerkingstelling van de tijdelijke bescherming en deze termijn wordt automatisch verlengd met zes maanden voor een tweede periode van één jaar. De totale periode van twee jaar kan worden verlengd voor een nieuwe periode van maximaal 1 jaar door een nieuw besluit van de Raad van de Europese Unie.

Artikel 57/30 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“§ 1 Onder voorbehoud van de toepassing van § 2 of van artikel 57/32 machtigt de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 57/29, tot een verblijf van een jaar. Die machtiging wordt hernieuwd, met periodes van zes maanden, zolang de tijdelijke bescherming niet beëindigd is in een van de gevallen omschreven in artikel 57/36, § 1. De duur van de machtiging kan worden beperkt tot de periode voorafgaand aan de automatische beëindiging van de tijdelijke bescherming die in werking werd gesteld door het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, of kan verlengd worden door een besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 2, tweede lid.

De Koning bepaalt de wijze van de indiening van de aanvraag tot het verkrijgen van deze machtiging tot verblijf bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Bij de aanvraag om een machtiging tot verblijf wordt aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, een document overhandigd, opgesteld in een taal die hij begrijpt, waarin de bepalingen over de tijdelijke bescherming die op hem van toepassing zijn, duidelijk worden uiteengezet.

De inschrijving in het vreemdelingenregister van de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet en die gemachtigd is tot een verblijf, en de afgifte van de verblijfstitel, die hiervan bewijs oplevert, gebeuren overeenkomstig de bepalingen van artikel 12.

De afgegeven verblijfstitel blijft geldig tot het einde van de geldigheidsduur van de machtiging. Hij wordt op verzoek van de betrokkene verlengd of vernieuwd door het gemeentebestuur van de verblijfplaats op voorwaarde dat de aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van de verblijfstitel en voorzover de minister of zijn gemachtigde de machtiging niet heeft beëindigd op grond van artikel 57/32, § 1, of artikel 57/36, § 2.

De Koning bepaalt de termijnen en de voorwaarden voor de vraag om vernieuwing of verlenging van de verblijfstitel.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan de machtiging tot verblijf weigeren aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29 :

1° indien de aanvraag om een machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend en indien het aantal personen die genieten van de tijdelijke bescherming in het Rijk de opvangcapaciteit van België, vermeld in het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, overschrijdt;

2° indien hij gemachtigd is tot verblijf in een andere lid-Staat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, onverminderd de bepalingen van artikel 57/35.

Het eerste lid, 1°, is niet van toepassing op de vreemdelingen die in aanmerking komen voor de bepalingen van artikel 57/34.

In geval van weigering van de machtiging tot verblijf op grond van het eerste lid, 1°, ziet de minister of zijn gemachtigde erop toe dat de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, binnen de kortste termijn wordt opgevangen in een andere lid-Staat van de Europese Unie, die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen."

Zoals het in de parlementaire voorbereiding wordt geformuleerd, beoogt artikel 57/30 van de Vreemdelingenwet te voorzien in een regeling voor "de verblijfssituatie van de begunstigden van de tijdelijke bescherming in België", waarbij § 2 voorziet in twee weigeringsmotieven die toelaten "om een machtiging tot verblijf te weigeren aan een begunstigde van de tijdelijke bescherming die in België wenst te verblijven". Specifiek wat betreft het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt in de parlementaire voorbereiding toegelicht als volgt:

"2° het feit dat de aanvrager al gemachtigd is tot verblijf in een andere lidstaat van de Europese unie die gehouden is het besluit van de Raad van de Europese Unie dat de tijdelijk bescherming in werking moet stellen, toe te passen.

In dat geval moet de vraag om machtiging tot verblijf worden beschouwd als een vraag om overdracht en worden geregeld overeenkomstig het nieuwe artikel 57/35."

(Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2001-2002, nrs. 50-2044/1 en 50-2045/1, 22-25).

Artikel 57/35 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

"§ 1. Vanaf de aankomst van een vreemdeling op het grondgebied, die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29, § 1, en voorzover deze ermee instemt, kan de minister of zijn gemachtigde zich wenden tot een andere lid-Staat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, teneinde deze persoon over te brengen naar het grondgebied van deze Staat.

Op verzoek van deze lid-Staat van de Europese Unie verstrekt de minister of zijn gemachtigde de informatie met betrekking tot de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, die noodzakelijk is voor de behandeling van de vraag om overname. Het gaat om de persoonsgegevens van de betrokken

vreemdeling, zijn identiteitspapieren en reisbescheiden, de documenten ten bewijze van de familie-band, de overige gegevens die essentieel zijn voor het vaststellen van de identiteit of de familie-band van de persoon, de besluiten tot toekenning of weigering van een verblijfsvergunning of een visum, die door de minister of zijn gemachtigde ten aanzien van de betrokken vreemdeling werden getroffen, alsmede de documenten op basis waarvan die besluiten zijn genomen, en de verblijfs-vergunnings- en visumaanvragen van de betrokken vreemdeling die door de minister of zijn gemachtigde behandeld worden en de procedurefase waarin deze zich bevinden.

§ 2. [...]

§ 3. Wanneer de vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet op basis van artikel 57/30, overgebracht dient te worden naar een andere Lidstaat, kan de minister of zijn gemachtigde de verblijfstitel die hem werd afgegeven, afnemen en hem een bevel om het grondgebied te verlaten uitreiken. Hij kan hem eveneens bevelen om zich vóór een bepaalde datum aan te bieden bij de bevoegde overheden van die Staat.

§ 4. Wanneer een vreemdeling, die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29, in een andere lid-Staat, dient overgebracht te worden naar België, dient hij zich bij zijn aankomst in het Rijk of ten minste binnen acht werkdagen na zijn aankomst aan te bieden bij de minister of zijn gemachtigde die hem hiervan schriftelijk akte verleent."

3.5. De Richtlijn 2001/55/EG vindt een eerste concrete toepassing met het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU). Artikel 2 van dit besluit verduidelijkt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, met name:

"1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;

b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;

c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef:

a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat;

b) de minderjarige ongehuwde kinderen van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of van diens huwelijkspartner, zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen die binnen of buiten het huwelijk zijn geboren of geadopteerde kinderen;

c) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van een in lid 1, punt a) of punt b), genoemde persoon." (eigen onderlijning)

In overwegingen 14 tot en met 17 bij dit besluit kan nog worden gelezen wat volgt:

“(14) De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.

(15) De lidstaten zijn in een verklaring overeengekomen dat zij artikel 11 van Richtlijn 2001/55/EG niet zullen toepassen.

(16) In de huidige situatie is tijdelijke bescherming het meest geschikte instrument. Gezien de buitengewone en uitzonderlijke situatie, met inbegrip van de militaire invasie van Oekraïne door de Russische Federatie en de omvang van de massale toestroom van ontheemden, moet tijdelijke bescherming het mogelijk maken dat ontheemden in de gehele Unie geharmoniseerde rechten genieten die een passend beschermingsniveau bieden. De invoering van tijdelijke bescherming zal naar verwachting ook de betrokken lidstaten ten goede komen, aangezien de rechten waarmee tijdelijke bescherming gepaard gaat, het voor die ontheemden minder noodzakelijk maken onmiddellijk om internationale bescherming te verzoeken; door de formaliteiten tot een minimum te beperken, vanwege de urgentie van de situatie, kan het risico worden beperkt dat hun asielstelsels overbelast raken. Bovendien hebben Oekraïense onderdanen, als reizigers voor wie geen visumplicht geldt, het recht zich vrij binnen de Unie te verplaatsen nadat zij voor een periode van 90 dagen tot het grondgebied zijn toegelaten. Op basis daarvan kunnen zij kiezen in welke lidstaat zij de rechten willen genieten die verbonden zijn aan tijdelijke bescherming en kunnen zij zich voegen bij hun familie en vrienden in de aanzienlijke diasporanetwerken die momenteel in de Unie bestaan. Dat zal in de praktijk bevorderlijk zijn voor een evenwicht tussen de inspanningen van lidstaten, waardoor de druk op de nationale opvangstelsels wordt verminderd. Zodra een lidstaat overeenkomstig Richtlijn 2001/55/EG een verblijfsvergunning heeft afgegeven, moet de persoon die tijdelijke bescherming geniet, hoewel die het recht heeft om gedurende 90 dagen binnen een periode van 180 dagen binnen de Unie te reizen, alleen in de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgegeven, aanspraak kunnen maken op de uit tijdelijke bescherming voortvloeiende rechten. Dat mag geen afbreuk doen aan de mogelijkheid voor een lidstaat om op enig moment een verblijfstitel af te geven aan personen die uit hoofde van dit besluit tijdelijke bescherming genieten.

(17) Dit besluit is verenigbaar met en kan worden toegepast in aanvulling op nationale regelingen voor tijdelijke bescherming, die geacht kunnen worden uitvoering te geven aan Richtlijn 2001/55/EG. Indien een lidstaat een nationale regeling heeft die gunstiger is dan de regelingen in Richtlijn 2001/55/EG, moet die lidstaat die nationale regeling kunnen blijven toepassen, aangezien die richtlijn bepaalt dat de lidstaten gunstiger voorwaarden kunnen vaststellen of handhaven voor personen die tijdelijke bescherming genieten. Indien die nationale regeling echter minder gunstig is, moet de lidstaat de aanvullende rechten waarborgen waarin Richtlijn 2001/55/EG voorziet.” (eigen onderlijning)

3.6. Verzoeker, een Oekraïens onderdaan, betrad op 2 februari 2022 het Schengengrondgebied, in het bezit van zijn Oekraïens paspoort voorzien van een door Polen afgeleverd visum geldig van 28 januari 2022 tot 21 oktober 2022 voor een duur van 267 dagen. Dit visum bevat de mededeling “*cel Wydania 05B*”. Zoals dit blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dekt het visum een beperkt verblijf in Polen in het kader van seizoensarbeid.

Verzoeker verliet dus reeds zijn land van herkomst vóór 24 februari 2022 met het oog op het tijdelijk verrichten van seizoensarbeid in Polen, wat maakt dat hij gelet op artikel 2, lid 1, a) van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU in beginsel niet is gerechtigd op tijdelijke bescherming zoals bedoeld in de Richtlijn 2001/55/EG.

3.7. Overeenkomstig artikel 7 van de Richtlijn 2001/55/EG en artikel 2, lid 3 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU kunnen de lidstaten dit besluit echter ook toepassen op andere personen die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren. Uit overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU blijkt dat de lidstaten met name worden aangemoedigd om te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden, bijvoorbeeld voor vakantie of werk, en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar

Oekraïne kunnen terugkeren. Een en ander volgt ook uit de mededeling van de Europese Commissie over operationele richtsnoeren van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU (Pb. C 126 I van 21 maart 2022, blz. 1) waarin, onder punt 1 “*Personen die tijdelijke bescherming genieten*”, onder meer kan worden gelezen als volgt:

“Personen die geen recht hebben op tijdelijke bescherming of passende nationale bescherming uit hoofde van het besluit van de Raad en mogelijkheid tot uitbreiding van de tijdelijke bescherming tot deze categorie personen (artikel 7, lid 1, van de richtlijn tijdelijke bescherming)

De volgende categorieën ontheemden hebben in beginsel geen recht op tijdelijke bescherming als bedoeld in Richtlijn 2001/55/EG of passende bescherming uit hoofde van het nationale recht:

(1) Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en die vóór 24 februari 2022 uit Oekraïne ontheemd zijn geraakt of die zich vóór die datum buiten Oekraïne bevonden, bijvoorbeeld vanwege werk, studie, vakantie, familiebezoek, medisch onderzoek of een andere reden;

[...]

Overeenkomstig artikel 7, lid 1, van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten evenwel andere categorieën ontheemden dan die welke onder het besluit van de Raad vallen, tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden ingeval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen. Zij stellen de Raad en de Commissie hiervan onverwijld in kennis. In artikel 2, lid 3, van het besluit van de Raad wordt in dit verband specifiek verwezen naar andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren.

In overeenstemming met overweging 14 van het besluit van de Raad moedigt de Commissie de lidstaten sterk aan te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden, met name tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht (de in de punten 1 en 2 hierboven genoemde personen) omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde land bevonden (bijvoorbeeld vanwege vakantie, werk of familie) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.

Deze personen zullen in de huidige situatie hoe dan ook niet naar Oekraïne kunnen terugkeren als hun land van oorsprong of toevlucht. Het alternatief bestaat erin deze personen onmiddellijke toegang tot asielprocedures te geven en hun zaak prioritair te behandelen, aangezien zij onmiddellijke bescherming nodig hebben op dezelfde wijze als Oekraïners die op 24 februari zijn gevlucht.

Ook de lidstaten zouden baat hebben bij het verlenen van tijdelijke bescherming vanwege de eenvoud van de procedure, hetgeen ook het risico van overbelasting van het asielstelsel verder beperkt.

[...]. (eigen onderlijning)

Zoals verzoeker opmerkt, vermeldt de door verweerder in zijn nota aangehaalde “*Information Sheet – Measures in response to the arrival of displaced people fleeing the war in Ukraine*” van ECRE van 17 juni 2022, dat een overzicht geeft van de door de verschillende lidstaten genomen maatregelen in antwoord op de massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne, dat België heeft beslist om tijdelijke bescherming te bieden aan Oekraïense onderdanen die hun hoofdverblijf hadden in Oekraïne en die het land hebben verlaten na 24 november 2021 (“*Belgium offers temporary protection to UA nationals who had a primary residence in Ukraine and who left the country after 24 November 2021*”). Verweerder betwist dit alvast ook niet.

3.8. De bestreden beslissing en het hierin toegepaste artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – dat toelaat in bepaalde gevallen de machtiging tot verblijf te weigeren “*aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29*” – vooronderstelt dat verweerder in het specifieke geval van verzoeker in eerste instantie heeft aanvaard om de tijdelijke bescherming uit te breiden tot zijn situatie van Oekraïens onderdaan die kort voor 24 februari 2022, met name op 2 februari 2022, Oekraïne reeds had verlaten met het oog op een tijdelijk verblijf als seizoensarbeider in een lidstaat van de Europese Unie. Verweerder oordeelt evenwel dat verzoeker geen machtiging tot verblijf als begunstigde van de tijdelijke bescherming moet worden toegekend, omdat hij reeds is gemachtigd tot verblijf in een andere lidstaat van de Europese Unie die verplicht is om het

Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU toe te passen. Hiervoor wordt verwezen naar het Poolse visum voor seizoensarbeid in verzoekers paspoort dat geldig was van 28 januari 2022 tot 21 oktober 2022.

3.9. Verzoeker betoogt dat het hem door Polen afgegeven visum geen “*machtiging tot verblijf*” is zoals dit wordt bedoeld in artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat het Poolse visum hem toeliet naar Polen te reizen en er tijdelijk te werken, maar het bezitten van een visum niet per definitie betekent dat hij ook gemachtigd is tot verblijf in Polen. Hij stelt alleszins niet in het bezit te zijn van een Poolse verblijfsvergunning en benadrukt ook dat om daadwerkelijk een Poolse verblijfsvergunning te ontvangen, naast het visum voor seizoensarbeid bijkomende documenten moeten worden voorgelegd, zoals een werkvergunning, een bewijs van stabiele en toereikende inkomsten, een bewijs van ziekteverzekering en een bewijs van woonst. Hij stelt geen werk te hebben gevonden in Polen en deze documenten dus niet te kunnen voorleggen. Hij stelt dat het Poolse visum hem toeliet vrij op het Schengengrondgebied te reizen voor maximum 90 dagen binnen een tijdsbestek van 180 dagen en dat hij zich op het ogenblik van de Russische inval op 24 februari 2022 in België bevond, waardoor hij in België tijdens een periode van wettig verblijf het statuut van tijdelijke bescherming en de bijhorende verblijfstitel heeft gevraagd.

3.10. Verweerder repliceert in dit verband in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Er kan alleen maar vastgesteld worden dat verzoeker over een Pools visum beschikt. Hij heeft een Poolse verblijfsmachtiging, daargelaten of dit voor kort dan wel lang verblijf is. Verzoeker is in het kader van dat visum op 02.02.2022 naar Polen getrokken.

Hij heeft Oekraïne voor 24.02.2022 verlaten, precies omdat hij een Pools visum had verkregen. Op 24.02.2022 verbleef verzoeker niet in Oekraïne, maar wel in Polen. Hic et nunc blijkt hij nog steeds over een verblijfsrecht in Polen te beschikken op basis van dat visum.

In de ECRE Information Sheet – Measures in response to the arrival of displaced people fleeing the war in Ukraine dd. 17.06.2022 staat het volgende gepubliceerd:

Those who had a valid right of residence in another MS such as a valid visum D in Poland for working, are not eligible for the TPD regime. However, those who have temporary protection in another MS can travel to Belgium and apply for protection under the TPD. Belgium government will inform the previous country of protection that the person will now access protection in Belgium

<https://ecre.org/wp-content/uploads/2022/06/ECRE-Update-30-May-2022-Implementation-of-the-TPD.pdf>

vrije vertaling: “Zij die een geldig verblijfsrecht hadden in een andere lidstaat, zoals een geldig Pools visum om te werken, vallen niet onder de toepassing van het tijdelijk beschermingsregime. Zij die wel tijdelijke bescherming hebben gekregen in een andere lidstaat kunnen naar België reizen en hier het beschermingsstatuut aanvragen. De Belgische autoriteiten zullen de autoriteiten van de andere lidstaat dan verwittigen dat de betrokkene in België een beschermingsstatuut heeft gekregen”.

Er kan alleen maar vastgesteld dat verzoeker eveneens over een Pools (werk)visum beschikt en dat hij, bijgevolg, niet door België een tijdelijke bescherming moet toegekend worden.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de Belgische Staat oordeelt dat zij niet verplicht is om op grond van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 aan verzoeker een tijdelijke bescherming toe te kennen. De solidariteitsplicht tussen de lidstaten, zoals bedoeld in het Uitvoeringsbesluit 2022/382, speelt in het specifieke geval van verzoeker dan ook niet.

Het is helemaal niet de intentie van de Belgische Staat om verzoeker terug te sturen naar Oekraïne, wel integendeel. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat verzoeker geen verblijfsmachtiging kan krijgen op grond van artikel 57/29 en 57/30 van de Vreemdelingenwet, omdat hij een Poolse machtiging tot verblijf heeft.”

3.11. In antwoord op deze repliek in de nota met opmerkingen wijst verzoeker er – met verwijzing naar de door verweerder in zijn nota aangehaalde “*Information Sheet – Measures in response to the arrival of displaced people fleeing the war in Ukraine*” van ECRE van 17 juni 2022 – nog op dat hij in Polen, in tegenstelling tot in België, niet in aanmerking zou komen voor tijdelijke bescherming, omdat Polen de tijdelijke bescherming beperkt tot Oekraïense onderdanen die Polen rechtstreeks zijn binnengekomen vanuit Oekraïne na 24 februari 2022 (“*Poland limits protection to UA nationals entering Poland directly from Ukraine from 24 February onwards*”, p. 6).

3.12. De Raad herhaalt in eerste instantie dat de toepassing door verweerder in de bestreden beslissing van artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet impliceert dat verzoeker reeds tijdelijke bescherming geniet, zodat verweerder in zijn nota met opmerkingen niet dienstig kan stellen als zou verzoeker “*niet onder de toepassing van het tijdelijke beschermingsregime*” vallen. Verweerder kan niet

in zijn nota met opmerkingen motieven naar voor schuiven die als dusdanig niet zijn terug te vinden in de bestreden beslissing.

De vraag of verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming en, zo ja, de vraag of hij vervolgens als begunstigde van tijdelijke bescherming ook in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf in België, zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden kwesties. In de bestreden beslissing wordt enkel dit laatste betwist, zodat in het kader van voorliggend geschil enkel hierover uitspraak dient te worden gedaan.

De Raad is van oordeel dat de bewoordingen in artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat er voor de toepassing van deze weigeringsgrond sprake moet zijn van een machtiging tot verblijf van de begunstigde van tijdelijke bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie *“die verplicht is om het Uitvoeringsbesluit toe te passen”*, er op wijst dat de betrokkene in de andere lidstaat minstens moet kunnen terugvallen op een machtiging tot verblijf die gelijkwaardig is aan deze die hem toekomt op grond van zijn tijdelijke bescherming. De vermelding in de hierboven aangehaalde parlementaire voorbereiding met betrekking tot voormelde weigeringsgrond dat *“[i]n dat geval [...] de vraag om machtiging tot verblijf [moet] worden beschouwd als een vraag om overdracht en worden geregeld overeenkomstig het nieuwe artikel 57/35”* kan dit enkel bevestigen. Anders oordelen zou zo ook net afbreuk kunnen doen aan de tijdelijke bescherming die de betrokkene geniet. De lidstaten moeten er net voor zorgen dat personen die tijdelijke bescherming genieten voor de duur van de bescherming over een verblijfstitel kunnen beschikken. Dit moet de betrokken personen ook in staat stellen hun status te bewijzen ten overstaan van andere instanties, zoals arbeidsbureaus en -diensten, scholen en ziekenhuizen (zie ook de reeds aangehaalde richtsnoeren van de Europese Commissie onder punt 4 *“Verblijfstitel (artikel 8 van de richtlijn tijdelijke bescherming)”*).

In de bestreden beslissing verwijst verweerder naar het tijdelijk verblijf dat verzoeker had in Polen op basis van het hem door deze lidstaat toegekende visum voor seizoensarbeid geldig van 28 januari 2022 tot 21 oktober 2022. Dit tijdelijke verblijf is evenwel niet gelijkwaardig aan de door hem beoogde machtiging tot verblijf als tijdelijk beschermde in België. Zo wijst verzoeker er terecht op dat het slechts een tijdelijk visum betrof, dat weliswaar nog geldig was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing maar intussen is verstreken, terwijl de tijdelijke bescherming in beginsel aanleiding geeft tot een verblijfstitel voor één jaar, die – indien noodzakelijk – wordt verlengd. Nu verzoeker niet (langer) in Polen verblijft en hij er niet (langer) is tewerkgesteld, blijkt – zoals verzoeker terecht opmerkt – ook niet dat hij in Polen na het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn visum nog een verblijfsvergunning op basis van werk zal kunnen verkrijgen. De bestreden beslissing heeft aldus tot gevolg dat verzoeker, van wie – zoals reeds werd gesteld – nochtans wordt erkend dat hij in België in aanmerking komt voor het statuut van tijdelijke bescherming, niettemin de hieraan gekoppelde verblijfstitel wordt geweigerd op basis van een tijdelijk verblijf in een andere lidstaat dat geen gelijkwaardige bescherming biedt.

Op basis van de door verweerder zelf aangebrachte *“Information Sheet – Measures in response to the arrival of displaced people fleeing the war in Ukraine”* van ECRE van 17 juni 2022 wijst verzoeker er daarenboven op dat hij in Polen – in tegenstelling tot in België – waarschijnlijk geen tijdelijke bescherming zal kunnen genieten, en in deze andere lidstaat dus ook niet in aanmerking zou komen voor de hiermee verbonden verblijfstitel. Polen beperkt volgens dit stuk immers de tijdelijke bescherming tot Oekraïense onderdanen die Polen rechtstreeks zijn binnengekomen vanuit Oekraïne na 24 februari 2022. Er blijkt ook niet dat verweerder zich, voor het nemen van de bestreden beslissing, heeft gewend tot Polen in verband met een eventuele overdracht of overbrenging van verzoeker aan deze lidstaat.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU in zijn overweging 16 en de reeds aangehaalde richtsnoeren van de Commissie, onder punt 2 *“Het recht om zich vrij te verplaatsen”*, aangeven dat het de Oekraïners die nog niet in het bezit zijn van een verblijfstitel overeenkomstig artikel 8 van de Richtlijn 2001/55/EG en die het recht hebben om zich vrij te verplaatsen op het grondgebied van de Europese Unie, vrij staat om naar die lidstaat te reizen waar zij de rechten willen uitoefenen die aan de tijdelijke bescherming zijn verbonden.

3.13. Gelet op wat voorafgaat, dient verzoeker te worden bijgetreden in zijn standpunt dat verweerder een verkeerde toepassing van artikel 57/30, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft gemaakt. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hierover niet anders oordelen.

3.14. Het middel is dan ook, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS